

FECSCKE CSABA

Egy augusztus

repkény futotta be a házat
remény a repedést a szív falán
árnyéka sötét tócsájában feküdt
a fűben nyár volt nagyon délután

napfényes kávék sekély mondatok
hízeltkedő fű talpunk alatt
csak olaj volt a tűzre az elkapott
tekintet blülről sütött a nap

észrevétlen jött az este mindig
a meg-megvonagló szürke vizen át
nyitva volt az ablak sóhajtozva
adták át magukat a szélnek a fák

nehéz bőrröndök gyűrött mosoly
a gondnok becsukta mögöttünk a kaput
esett az eső egykedvűen csámcsogott
lépteink alatt az út

Gyümölcskosár

Alma

a szár tövénél
önmagába súvadó
türelmes mosoly

Körte

megnyúlt cicijét
a darázs szavú ősznek
nyűgös szél szopja

Szilva

nagyanyám szeme
bámul rám minden ágról –
a másvilágról

Birs

látod hiába
olyan szép aranyárga –
le hull a sárba

Barack

hamvas lányarcok
no meg kikerekedett
asszony-fenek

Dió

kis koporsóban
két barna agyfélteke
a nyarat őrzi

Csipke

megannyi piciny
villanyégő világít
a félénk estben

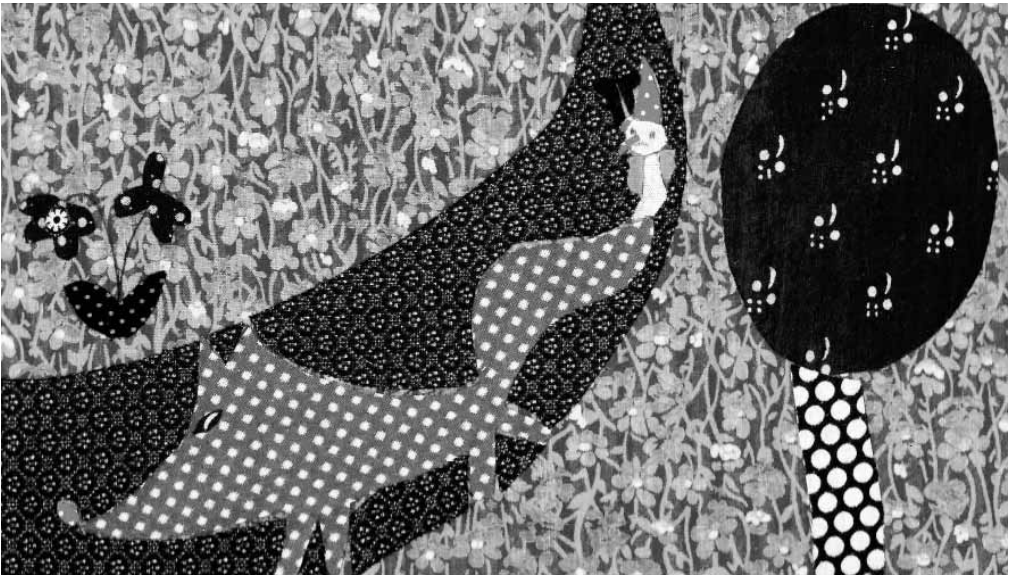
Őszi táj

levelek tapsát hallgatom
mint kidagadt erek a venyigék
a szőlő duzzadt tőgye megremeg
rozsdásodó fába dől az ég

fűbe hajtja fejét a csönd
a fűzfa ledobja zubbonyát
hegyével a hold hasát
fölhasítja egy száraz ág

barázdák fogatlan ínyén
őszmaradék varjak
az ég kopott ingébe éjjel
csillagbogáncsok ragadnak

szíromkombiné suhog
a kert csupaszra vetkezik
a domb kórófarkával úzi
magáról a szelek böglyeit

FECSCKE CSABA (1948) Miskolcon élő költő, író, publicista. Legutóbbi kötete: *Visszalopott idő* (2008).